

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 maja 2017 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-274/15) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. f) — Zwolnienie z VAT usług świadczonych przez niezależne grupy osób swoim członkom — Artykuł 168 lit. a) i art. 178 lit. a) — Prawo do odliczenia przysługujące członkom grupy — Artykuł 14 ust. 2 lit. c) i art. 28 — Działanie członka we własnym imieniu i na rachunek grupy]

(2017/C 213/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: D. Holderer, pełnomocnik, wspierana przez adwokatów F. Kremera i P. E. Partscha, oraz B. Gasparottiego, eksperta)

Sentencja

- 1) Przyjmując system podatku od wartości dodanej dotyczący niezależnych grup osób taki jak zdefiniowany, po pierwsze, w art. 44 ust. 1 lit. y) tekstu jednolitego loi du 12 février 1979 concernant la taxe sur la valeur ajoutée w związku z art. 2 lit. a) i art. 3 règlement grand-ducal du 21 janvier 2004 relatif à l'exonération de la TVA des prestations de services fournies à leurs membres par des groupements autonomes de personnes, po drugie, w art. 4 tego rozporządzenia w związku z okólnikiem administracyjnym nr 707 z dnia 29 stycznia 2004 r. w zakresie, w jakim wyjaśnia on ów art. 4, a po trzecie, w nocie z dnia 18 grudnia 2008 r. grupy roboczej działającej w Comité d'Observation des Marchés (COBMA) (komisji obserwacji rynków) sporządzonej w porozumieniu z Administration de l'Enregistrement et des Domaines (administracją podatkową i celną), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 2 ust. 1 lit. c), art. 132 ust. 1 lit. f), art. 168 lit. a), art. 178 lit. a), art. 14 ust. 2 lit. c) oraz art. 28 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 17.8.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Obvodní soud pro Prahu – Republika Czeska) – Marcela Pešková, Jiří Peška/Travel Service a.s.

(Sprawa C-315/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuł 5 ust. 3 — Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów — Zakres — Zwolnienie z obowiązku wypłaty odszkodowania — Zderzenie samolotu z ptakiem — Pojęcie „nadzwyczajnych okoliczności” — Pojęcie racjonalnych środków w celu uniknięcia nadzwyczajnych okoliczności lub następstw takich okoliczności]

(2017/C 213/06)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Obvodní soud pro Prahu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Marcela Pešková, Jiří Peška

Strona pozwana: Travel Service a.s.

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zderzenie samolotu z ptakiem wchodzi w zakres pojęcia „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że odwołanie lub znaczne opóźnienie lotu nie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, w sytuacji gdy owo odwołanie lub owo opóźnienie jest efektem skorzystania przez przewoźnika lotniczego z usług wybranego przezeń specjalisty w celu ponownego przeprowadzenia kontroli bezpieczeństwa, jaka jest wymagana po zderzeniu samolotu z ptakiem, mimo że kontrola taka została już przeprowadzona przez specjalistę uprawnionego do tego w świetle obowiązujących przepisów.
- 3) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że „racjonalne środki”, jakie przewoźnik lotniczy powinien podjąć w celu zmniejszenia, a nawet wyeliminowania ryzyka zderzenia samolotu z ptakiem i uwolnienia się w ten sposób od obowiązku wypłaty odszkodowania pasażerom na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 261/2004, obejmują stosowanie środków prewencyjnej kontroli występowania ptaków, pod warunkiem że dany przewoźnik lotniczy rzeczywiście może podjąć środki tego rodzaju – zwłaszcza pod względem technicznym i administracyjnym – że środki takie nie wymagają od tego przewoźnika poświęceń, których nie należy od niego wymagać, mając na uwadze możliwości jego przedsięwzięcia, i że ów przewoźnik wykaże, iż wspomniane środki zostały rzeczywiście podjęte w odniesieniu do lotu, podczas którego doszło do zderzenia z ptakiem, przy czym zbadanie, czy powyższe warunki zostały spełnione, jest zadaniem sądu odsyłającego.
- 4) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w związku z motywem 14 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w wypadku powstania opóźnienia lotu wynoszącego w chwili lądowania na lotnisku docelowym co najmniej trzy godziny, będącego następstwem nie tylko nadzwyczajnej okoliczności – której nie można było uniknąć za pomocą dostosowanych do sytuacji środków i w odniesieniu do której przewoźnik lotniczy podjął wszelkie racjonalne środki zmierzające do uniknięcia jej następstw – ale także innej, nienależącej do tej kategorii okoliczności, opóźnienie będące następstwem tej pierwszej okoliczności powinno zostać odliczone od całkowitego opóźnienia danego lotu w chwili lądowania na lotnisku docelowym w celu dokonania oceny, czy z tytułu opóźnienia tego lotu należy wypłacić odszkodowanie przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 14.12.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – Belgia) – Postępowanie karne przeciwko Lucowi Vanderborchtowi

(Sprawa C-339/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 56 TFUE — Swobodne świadczenie usług — Świadczenia leczenia ust i zębów — Przepisy krajowe zakazujące całkowicie reklamy usług leczenia ust i zębów — Istnienie aspektu transgranicznego — Ochrona zdrowia publicznego — Proporcjonalność — Dyrektywa 2000/31/WE — Usługa społeczeństwa informacyjnego — Reklama na stronie internetowej — Członek zawodu regulowanego — Zasady wykonywania zawodu — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Krajowe przepisy z zakresu zdrowia — Krajowe przepisy dotyczące zawodów regulowanych)

(2017/C 213/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel